

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
t.č. X.

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 2. 2026, č. j.: CPR-36495-44/ČJ-2025-930504,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 2. 2026, č. j.: CPR-36495-44/ČJ-2025-930504, jímž byl podle ust. § 124b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zajištěn za účelem vycestování. Doba zajištění žalobce byla podle ust. § 124b odst. 4 z.p.c. stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná si nezajistila dostatek důkazních prostředků a nezjistila pravý stav věci. Účel zajištění, tj. vycestování, je v žalobcově případě neproveditelný. Správní orgány jsou povinny posoudit, zda neexistují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 odst. 1 a 2 z.p.c. Žalobcův návrat na území X. by byl v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a principem non-refoulement. Úroveň dodržování lidských práv v X. je velmi nízká. Žalobce by v případě návratu do vlasti patřil do ohrožené skupiny osob vracejících se po delší době pobytu v Evropské unii a čelil by omezení svobody slova, vyšetřování a případně i trestnímu stíhání. Žalobce vycestoval z X. X. se také zapojuje do X. Žalobcova situace bude ještě obtížnější, protože se na území Evropské unie označil za X. Žalovaná se situaci v X. věnovala jen velmi obecně. Není pravdou, že žalobce nesdělil žádné skutečnosti o tom, že by měl být vystaven skutečnému nebezpečí dle ust. § 179 z.p.c., protože je všechny uvedl v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná byla povinna zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící v jeho prospěch i neprospěch. Vzhledem k tomu, že neposoudila důvody znemožňující vycestování, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaná rovněž porušila čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.
3. Zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu nelze použít jako důkaz, že se u žalobce nevyskytují důvody znemožňující jeho vycestování, které se sice podobají podmínkám pro udělení doplňkové ochrany, existují však rozdíly. Důvody vyloučení mezinárodní ochrany podle ust. § 15a a § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), jsou širší oproti ust. § 179 odst. 3 a 4 z.p.c., proto měla žalovaná otázku posoudit samostatně.
4. Závěrem žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že zajištění je vhodným a přiměřeným opatřením. V žalobcově případě existuje reálný předpoklad realizace vycestování, resp. výkonu návratového rozhodnutí. Žalobce se může vrátit do domovského státu, který je pro něj podle žalované bezpečnou zemí. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne X. proběhl transfer žalobce z X. na mezinárodní letiště Václava Havla Praha v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Z lustrace bylo zjištěno, že v SIS je žalobce uveden jako nežádoucí osoba, žádající země Česká republika, vyhlášeno dne X., ukončení dne X., vystaveno pod č. j.: 11 T 38/2019 (úřední záznam ze dne 10. 11. 2025, č. j.: CPR-36495-3/ČJ-2025-930504). Žalobce byl téhož dne zajištěn (úřední záznam ze dne 10. 11. 2025, č. j.: CPR-36495-4/ČJ-2025-930504).
7. Městský soud v Brně rozsudkem ze dne 16. 4. 2019, č. j.: 11 T 38/2019-183, shledal žalobce vinným z přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle ust. § 147 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „t.z.“), a uložil mu X. Státní zástupce se proti rozsudku odvolal v žalobcův neprospěch. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 5. 6. 2019, č. j.: 5 To 162/2019-211, zrušil rozsudek Městského soudu v Brně v celém rozsahu, shledal

žalobce vinným ze zločinu těžkého ublížení na zdraví podle ust. § 145 odst. 1 t.z. a uložil mu X. Městský soud v Brně konal nové hlavní líčení X. Žalobce vystupoval dříve jako X., bylo však zjištěno, že jeho skutečná totožnost je X. Městský soud jej rozsudkem ze dne 19. 10. 2021, č. j.: 11 T 38/2019-413, shledal vinným ze zločinu těžkého ublížení na zdraví podle ust. § 145 odst. 1 t.z. a uložil mu X.

8. Dne 10. 11. 2025 žalobce podal vysvětlení, během něhož mj. uvedl, že v roce 2014 vycestoval do X. a požádal o azyl, ale nezná výsledek řízení, protože mezitím odjel do X., odkud jej vrátili do X. V roce X. přijel do ČR, pracoval zde jako X. a téhož roku byl uvězněn kvůli těžkému ublížení na zdraví. X, ale v sebeobraně. V roce X. jej X. a požádal o azyl. Azylové řízení trvalo X., nebyl však žádným způsobem vyrozuměn, a proto odcestoval do X. Měl opustit ČR, probíhalo však jeho azylové řízení. V X. požádal o azyl a byl vrácen do ČR. Lhal soudu o své identitě, aby nebyl vrácen X. Měl být X., proběhlo nové řízení a musel X. Od roku X. nemá X. Cestoval X. Byl si vědom, že nebyl bez platného víza oprávněn vstoupit na území EU a zdržovat se zde. Není držitelem žádného pobytového oprávnění. Nečinil žádné kroky k legalizaci pobytu. Požádal o mezinárodní ochranu v X. Není schopen sdělit adresu místa pobytu, zdržovat se na ní a každou změnu oznámit. Není schopen složit finanční záruku. Není schopen se osobně hlásit na policii, protože neví, kde se bude zdržovat. Negoval, že by X. X. a nerozumí tomu, proč byl zajištěn, nic dalšího nechtěl uvést ani doplnit (protokol o podání vysvětlení ze dne 10. 11. 2025, č. j.: CPR-36495-13/ČJ-2025-930504).
9. Žalovaná vydala rozhodnutí ze dne 10. 11. 2025, č. j.: CPR-36495-15/ČJ-2025-930504, jímž podle ust. § 124b odst. 1 písm. b) z.p.c. zajistila žalobce za účelem vycestování. V odůvodnění uvedla, že žalobcovu jednání svědčí o lhostejnosti k otázce jeho pobytu. Lhůta k dobrovolnému opuštění členských států EU uplynula dne X. Existuje reálná obava, že žalobce území dobrovolně neopustí. Žalovaná dále uvedla, že uložení zvláštních opatření podle ust. § 123b z.p.c. nebylo v žalobcově případě možné. Žalobce neuvedl žádné okolnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu ust. § 179 z.p.c. Nebudou ani nepřiměřeně zasaženy jeho osobní a rodinné vazby.
10. Dne 12. 11. 2025 žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), vydalo rozhodnutí ze dne X., podle něhož byl žalobce zajištěn podle ust. § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Rozhodnutím OAMP ze dne X., byla žalobcova opakovaná žádost shledána nepřipustnou a řízení o mezinárodní ochraně bylo zastaveno. X. usnesením ze dne X., nepřiznal následné žalobě odkladný účinek.
11. Dále žalovaná vydala napadené rozhodnutí ze dne 3. 2. 2026.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 172 odst. 5 z.p.c.

14. Podle ust. § 124b odst. 1 písm. b) z.p.c. *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo po ukončení poskytování mezinárodní ochrany z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace ve lhůtě uvedeně ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě do 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen.*
15. Podle ust. § 179 odst. 1 z.p.c. *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí.*
16. Žalobce předně tvrdil, že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaná si však zajistila výpisy z potřebných evidencí, zjistila žalobcovu pobytovou historii, bylo provedeno podání vysvětlení a měla k dispozici informace o neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce v rámci podání vysvětlení neuvedl žádné obavy z návratu X., a proto žalovaná nebyla povinna podrobněji zkoumat rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Soud považuje zjištěný skutkový stav za dostatečný.
17. Žalobce dále namítl, že je vycestování neproveditelné a žalovaná byla povinna posoudit důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 odst. 1 a 2 z.p.c. Její úvahy označil za nepřezkoumatelné. Podle žalobce by byl jeho návrat v rozporu se zásadou non-refoulement, dále upozornil na X. lidskoprávní situaci a rizika související s X.
18. Žalovaná konstatovala, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu ust. § 179 z.p.c., a nebyly zjištěny okolnosti nasvědčující tomu, že by výkon návratového rozhodnutí nebyl realizovatelný. Podle žalované je X. pro žalobce bezpečnou zemí. Soud považuje úvahy žalované za přezkoumatelné, neboť vycházejí z absence jakýchkoli obav z návratu, které žalobce mohl během správního řízení vyjádřit, a ze zamítavého rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu.
19. Správní orgán při rozhodování o zajištění předběžně posuzuje, zda je vycestování cizince možné, přičemž vychází z informací, které má k dispozici. V posuzovaném případě vycházel ze skutečnosti, že žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana, a z žalobcova podaného vysvětlení. K otázce překážek vycestování lze upozornit např. na právní větu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j.: 7 As 79/2010-150, v níž se uvádí: „Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.“ V odůvodnění uvedeného rozsudku Nejvyšší správní soud také konstatoval: „Na straně druhé ovšem musí rozšířený senát přiblížit k tomu, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude

skrývat či se jinak vyhybat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.“

20. Žalovaná v napadeném rozhodnutí důkladně popsala průběh řízení o žalobcově poslední žádosti o mezinárodní ochranu, během něhož měl vylicit své obavy z návratu X. Dne 12. 11. 2025 žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, kterou Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, zamítlo rozhodnutím ze dne X. Žalobce proti rozhodnutí podal žalobu X. Je třeba zdůraznit, že X. žalobě nepřiznal odkladný účinek usnesením ze dne X. Žalovaná proto měla důvodně za to, že se příslušný správní orgán dostatečně věnoval situaci v žalobcově zemi původu a neshledal, že by mu X. hrozilo riziko skutečné újmy; navíc bylo správní rozhodnutí i aprobováno soudem, protože v řízení o opakované žádosti je třeba k zásadě non-refoulement přihlížet i při rozhodování o odkladném účinku. Dodržení zásady non-refoulement bylo dostatečně zajištěno právě pomocí institutu mezinárodní ochrany, o kterou žalobce požádal.
21. Žalobce uvedl, že důvody znemožňující vycestování se liší od podmínek neudělení doplňkové ochrany, výslovně upozorňoval na rozdíly mezi ust. § 15a a § 16 zákona o azylu a ust. § 179 odst. 3 a 4 z.p.c. Žalovaná však podle ust. § 179 odst. 3 a 4 z.p.c. vůbec nepostupovala. Nicméně, ust. § 179 odst. 3 z.p.c. hovoří o spáchání „zvlášť závažného trestného činu“. Žalobce spáchal trestný čin těžkého ublížení na zdraví, za který byl odsouzen k X., život a zdraví patří k nejvýznamnějším hodnotám, jež má právo chránit, těžké ublížení na zdraví tudíž patří k nejzávažnějším trestným činům; skutečnost, že jde i o zvlášť závažný zločin dle českého trestního práva má toliko dokreslující charakter.
22. Žalobce během správního řízení nesdělil žádné obavy z vycestování X., s nimiž by se žalovaná musela vypořádat. Žalovaná si s ohledem na zamítavé rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a absenci jakýchkoli relevantních tvrzení v řízení o správním zajištění učinila úsudek, že je vycestování možné, který soud považuje za správný a přezkoumatelný. Zajištění nepředstavuje primární řízení, ve kterém by se mělo řešit vycestování; žalovaná zjistila, že žalobce nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, splňuje všechny podmínky pro zajištění a zvláštní opatření nelze v jeho případě aplikovat, proto postupovala cestou žalobcova zajištění. Soud proto neshledal ani porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, protože žalobce byl podle zákona dočasně zbaven svobody, aby mohlo být realizováno jeho vycestování.
23. Žalobce až v žalobě argumentoval obecnou situací X., přičemž své obavy měl sdělit i v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Soud sice není příslušný k přezkumu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, z úřední činnosti je však se situací X. obeznámen. Je si vědom nízké úrovně dodržování lidských práv X., každý případ je však nutné posuzovat individuálně. K obecným tvrzením lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j.: 3 Azs 303/2004 – 79, zabývající se udělením mezinárodní ochrany: *„Pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory.“*

24. Rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nelze automaticky předpokládat, že X. státní orgány zacházejí nelidským nebo ponižujícím způsobem se všemi svými občany, resp. občany žijícími v zahraničí. Z poslední doby lze odkázat např. na usnesení X.
25. Žalobce se domnívá, že problémem by mohl být jeho dlouhodobý pobyt v zahraničí, soudu je však z úřední činnosti známo, že X. navrátilci obvykle obtíže nemívají (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne X.). X. orgány rovněž nemají způsob, jak by se mohly dozvědět, že se žalobce vydával za X. nebo že byl odsouzen k X., pokud jim to sám nesdělí. Důvod, pro který si žalobce delší dobu X.
26. Je obecně známo, že se X.
27. K článkům, na něž žalobce odkázal, soud uvádí, že nepochybně, že X. státní režim porušuje lidská práva. Žalobce se však nikdy politicky neangažoval a nevyjadřoval své politické názory, a proto se na něj nevztahují články o politických věznicích. Odkazy týkající se X. měl žalobce předložit správnímu orgánu před vydáním napadeného rozhodnutí. Nicméně, žalobce uvedl, že X., jeho námitky jsou obecné (nejdoucí tudíž nad rámec výše odkazovaných judikátů Nejvyššího správního soudu k návratům X.) a jeho situace v kontextu návratu do země původu byla primárně řešena v řízení o mezinárodní ochraně, která mu udělena nebyla a následně X. soud nepřiznal dne X. odkladný účinek jeho žalobě ve věci mezinárodní ochrany. Za daných okolností nelze shledat žalobcovy námitky, uvedené až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, důvodnými.
28. Žalobce nebyl zajištěn za účelem správního vyhoštění, nýbrž za účelem vycestování. Žalobce nesprávně na řadě míst své žaloby hovořil o správním vyhoštění, X. Rozsudky Nejvyšší správní soud ze dne 15. 4. 2009, č. j.: 1 As 12/2009-61, a ze dne 24. 5. 2017, č. j.: 1 Asz 65/2017-50, se týkají správního vyhoštění. Žalobce se rovněž nesprávně domnívá, že se rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne X., týkal azylové věci; ve skutečnosti se věc týkala správního vyhoštění. Soud opět zdůrazňuje, že rozhoduje ve věci zajištění za účelem vycestování, protože se žalobce nachází na území členských států EU bez platného pobytového oprávnění a v minulosti mu byla uložena povinnost území opustit (X.).
29. Závěrem soud podotýká, že sice nikterak nepochybně závažnost zásady non-refoulement, na druhou stranu řízení o zajištění primárně neslouží k ochraně před ní. Za situace, kdy žalobce (byť v listopadu 2025 při podání vysvětlení, ale ani poté) netvrdil konkrétní obavy z návratu do vlasti, bylo vedeno řízení o mezinárodní ochraně, které skončilo negativním výsledkem a následně žalobě nepřiznal odkladný účinek X. soud, žalobní tvrzení z obav jsou velmi povšechná a obecná, vztáhnutelná v podstatných rysech na všechny muže minimálně X., kteří pobývali po dobu několika let na území EU, jako důkaz jsou zmíněny pouhé odkazy na články v cizím jazyce a soud má ve věci zajištění velmi krátkou lhůtu na rozhodnutí, není možné a v několikadenní lhůtě pro rozhodnutí soudu reálně věnovat problematice stejně důkladný rozbor jako v řízení o správním vyhoštění, nebo dokonce v řízení o mezinárodní ochraně. Za daných omezení a konkrétních okolností soud žalobcovy obavy vyhodnotil způsobem a s výsledkem, jak uvedeno výše.
30. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. března 2026

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce